

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **M. T.**, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 8, Ledčická 649/15, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2018, č. j. 29 A 7/2017-73,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2017, č. j. MUDK-ODP/47442-2017/dum 34350-2016/dum, uznal Městský úřad Dvůr Králové nad Labem (dále jen „městský úřad“) ve společném řízení žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu v celkové výši 5.000,- Kč. Tohoto správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky X, r. z. X, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to v těchto případech:

1) dne 31. 7. 2016 v 08:26 hod na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky *IZ 4a* - „Obec“ a *IZ 4b* - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil neznámý řidič nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, neboť automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, mu byla naměřena rychlost jízdy 95 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši

± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 92 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu,

2) dne 31. 7. 2016 v 08:29 hod na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“; při řízení uvedeného vozidla překročil neznámý řidič nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, neboť automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, mu byla naměřena rychlost jízdy 82 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 79 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

[2] Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí městského úřadu zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 8. 2017, č. j. KUKHK-22943/DS/2017/VaD, a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 31. 10. 2018, č. j. 29 A 7/2017-73, zamítl.

[3] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že ke dni rozhodování žalovaného již neexistoval správní delikt, za jehož spáchání byla uznána vinnou. Skutkovou podstatu tohoto deliktu, jakož i výši sankce, kterou lze uložit, totiž převzala i nová právní úprava obsažená v zákoně č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“). Tímto zákonem došlo pouze k úpravě pojmosloví v návaznosti na přijetí zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Vzhledem k tomu, že skutková podstata správního deliktu a přestupku provozovatele vozidla je shodná, vedlo by použití pozdějšího zákona ke shodnému výsledku jako použití zákona účinného v době spáchání protiprávního jednání; žalovaný tudíž správně aplikoval právní úpravu účinnou v době spáchání deliktního jednání.

[4] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, že mělo být zkoumáno zavinění žalobkyně, neboť v určitém časovém úseku mělo být zavinění znakem skutkové podstaty. Zákonodárce z důvodů, které podrobně popsal v důvodové zprávě, využil možnosti zkrácení legisvakační doby tak, aby zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti spolu se zákonem o odpovědnosti za přestupky a zákonem o některých přestupcích. Krom toho, jak původní, tak novelizovaná úprava zákona o silničním provozu obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla; úprava, podle které by mělo být zkoumáno jeho zavinění, nikdy účinná nebyla.

[5] Krajský soud dále konstatoval, že z výroku napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, podle kterého zákonného ustanovení správní orgán stanovil výši pokuty. Žalovaný v souladu s přechodným ustanovením § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl k závěru, že druh a výměra správního trestu by byla stejná podle zákona účinného v době spáchání deliktu (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu) i podle zákona účinného v době rozhodování (§ 125f odst. 4 tohoto zákona), a proto použil úpravu účinnou ke dni spáchání deliktního jednání. Žalobkyně nemohla mít pochybnosti o stanovené sankci, neboť se její úprava nijak nezměnila.

[6] Ani důvody pro použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele z hlediska mimořádného snížení výměry trestu podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky krajský soud neshledal. Uvedl, že v žalobě uváděné skutečnosti samy o sobě nenaplnují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici, jedná se o zcela standardní případ deliktního

pokračování

jednání. Tyto skutečnosti byly žalovaným správně vyhodnoceny tak, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry.

[7] Námitku, že se jednalo o delikt pokračující, nebo trvající, shledal krajský soud zcela irelevantní. Poukázal na fakt, že městský úřad spojil řízení o obou projednávaných věcech a při respektování absorpční zásady uložil trest za spojené delikty na spodní hranici závažnějšího z nich. S ohledem na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla absentuje v projednávané věci již první znak pokračování ve správním deliktu, kterým je jednota záměru. Jakýkoli případný záměr je popřen také samotnou žalobou, v níž žalobkyně popírá jak spáchání přestupku, tak správního deliktu. Žalobkyně svoji námitku sama vyvrací též tím, že u každého z přestupků označila jinou osobu, která měla vozidlo řídit. Pokud jde o výrok rozhodnutí městského úřadu, nezpůsobuje ani označení každého z deliktů číslem 1) nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom smyslu, že by nebylo zřejmé, zda správní orgán rozhodoval o jednom nebo o dvou deliktech; jedná se o zřejmou písařskou chybu.

[8] Krajský soud dále konstatoval, že výrok napadeného rozhodnutí odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu; nepřisvědčil proto námitce, že ve výroku nebyl uveden též § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Povinnost přihlídnout k závažnosti spáchaného správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, normovaná v citovaném ustanovení, je otázkou odůvodnění rozhodnutí. Tomuto požadavku městský úřad dostal, neboť kritéria, kterými se řídil při ukládání pokuty, podrobně popsal.

[9] Nedůvodná byla také námitka, že místo spáchání deliktu nebylo dostatečně přesně určeno a že celý měřený úsek neprocházel zastavěným územím obce. Krajský soud uvedl, že podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami. Pro naplnění skutkové podstaty daného deliktu je tedy relevantní, že se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoli, zda celý úsek probíhal zastavěným územím obce. Že se měřený úsek skutečně nachází v obci mezi dopravními značkami *IZ 4a „Obec“* a *IZ 4b „Konec obce“*, vyplývá z přesné specifikace tohoto úseku v obou správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených mimo ústní jednání. Tvrzení žalobkyně, že umístění dopravního značení na začátku a na konci obce nebylo prokázáno, je pouze ničím nepodloženou spekulací. Tyto skutečnosti žalobkyně ve správním ani soudním řízení nijak nevyvrátila a ani se o to nesnažila, neboť svá tvrzení nepodložila jediným důkazem.

[10] Proti tomuto rozsudku podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Kasační stížnost obsahuje celkem čtyři okruhy námitek. Zaprvé stěžovatelka vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky ve vztahu k aplikaci pozdější právní úpravy s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius*. Trvá na tom, že použití zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného, ve spojení se zákonem o odpovědnosti za přestupky, by pro ni bylo příznivější z hlediska hmotného i procesního práva; poukazuje například na právo na konání ústního jednání, výhodnější prekluzivní lhůty, možnost mimořádného snížení výměry pokuty, možnost upuštění od správního trestu a širší přezkum prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem *ex officio*. Úvahu o tom, zda je nová právní úprava stěžovatelce příznivější, měl provést již správní orgán. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že nemohla být trestána za naplnění již neexistující skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, neboť ta ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného již neexistovala.

[12] Krajský soud podle názoru stěžovatelky též nedostatečně vypořádal právní otázku, ke kterému dni nabyl účinnosti změnový zákon č. 183/2017 Sb.; dostatečně neodůvodnil, v čem byl spatřován naléhavý právní zájem na tom, aby tento zákon nabyl účinnosti 1. 7. 2017. Stěžovatelka trvá na tom, že tento zákon nabyl účinnosti až 14. 7. 2017, proto v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 bylo zavinění znakem skutkové podstaty. K tomu měl žalovaný v odvolacím řízení přihlídnout jako k okolnosti příznivější pro stěžovatelku, a zkoumat tedy její zavinění.

[13] Stěžovatelka dále nesouhlasí s názorem, že v jejím případě nebyly naplněny podmínky pro mimořádné snížení pokuty podle § 44 odst. 1 zákona o přestupcích. Má za to, že se žalovaný možností mimořádného snížení výměry trestu vůbec nezabýval, ač k tomu byl s ohledem na zásadu retroaktivity ve prospěch pachatele povinen. Na rozdíl od krajského soudu se stěžovatelka domnívá, že v žalobě uvedla důvody pro mimořádné snížení sankce, a sice že ve věci nebyly dány žádné přitěžující okolnosti.

[14] Závěrem prvního okruhu námitek stěžovatelka namítá, že § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu neupravoval sankci za spáchaný delikt; toto bylo upraveno v § 125f odst. 4 citovaného zákona, který ke dni rozhodování žalovaného stanoví možnost uložit pokutu fakultativně. I v tomto ohledu je proto pozdější právní úprava pro stěžovatelku příznivější.

[15] Ve druhém okruhu námitek stěžovatelka vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky povinnosti uvést § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí. Namítá, že ani uvedení kritérií, podle kterých správní orgán rozhoduje o sankci, jej nezabavuje povinností ve výroku vymezit, podle jakých ustanovení postupoval, neboť jinak nemůže účastník řízení přezkoumat, zda skutečně rozhodoval podle daného ustanovení. Stěžovatelka má za to, že správní orgán v rozhodnutí neobsáhl § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nepřihlížel k okolnostem, za nichž byl skutek spáchán.

[16] Zatřetí stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že se nejednalo o pokračující nebo trvající delikt. Skutečnost, že byla uplatněna zásada absorpční, je irelevantní, neboť je-li rozhodnuto o jednom trvajícím skutku jako o dvou samostatných, představuje to v případě druhého z nich překážku věci rozhodnuté. Není správný ani názor krajského soudu, že jednotný záměr je vyloučen s ohledem na objektivní odpovědnost. Není-li záměr zkoumán, znamená to, že se k tomuto kritériu pro posouzení, zda jde o pokračující či trvající delikt, nepřihlídně. Opačný výklad by vedl k tomu, že například u parkovacího deliktu by byl řidič sankcionován za každou minutu nesprávného parkování. Tvrzení krajského soudu, že stěžovatelka vyloučila jednotný záměr tím, že jednak popírala spáchání vytýkaného jednání a jednak označila více řidičů, je ryze účelové; stěžovatelka totiž byla za spáchání správního deliktu pravomocně uznána vinnou a s ohledem na objektivní odpovědnost je irelevantní, kdo ve skutečnosti čin spáchal. Pokud pak krajský soud označil její tvrzení za účelová, je otázkou, jak z nich poté mohl vycházet.

[17] Ve čtvrtém okruhu námitek stěžovatelka polemizuje s krajským soudem v otázce přesného určení místa spáchání deliktního jednání. To, zda k překročení rychlosti došlo v zastavěném území, považuje za zásadní, neboť tam, kde není zástavba, se nejedná o obec ve smyslu zákona o silničním provozu; zákonodárce stanovil podmínku zastavěnosti zvlášť, vedle podmínky osazení dopravními značkami. Krajský soud taktéž zatížil rozsudek vadou, neboť neprovedl stěžovatelkou navrhovaný důkaz mapou místa, ani svůj postup neodůvodnil.

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, ke kterému je povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud v nyní posuzované věci řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, pečlivě se vypořádal se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz str. 7-17 napadeného rozsudku). Nepominul přitom ani námitky týkající se zkrácení legisvakační doby u zákona č. 183/2017 Sb., či vad v určení místa spáchání deliktu. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatelka s jeho závěry věcně polemizuje na více než devíti stranách kasační stížnosti. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[22] Nejvyšší správní soud předesílá, že je mu z úřední činnosti známo, že stěžovatelkou vznesené námitky uplatňuje její zástupce typizovaně, v mnoha jiných obdobných případech, přičemž tyto námitky byly již judikaturou tohoto soudu opakovaně vyvráceny (jak bude rozvedeno dále). Kasační soud proto s ohledem na princip hospodárnosti řízení tyto stereotypně uplatňované námitky zodpoví toliko stručně a odkáže přitom na judikaturu, která se s odpovídající argumentací dostatečně vypořádala (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 7. 2018 7 As 187/2018-30; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[23] V prvním okruhu věcných námitek se stěžovatelka dovolává použití zásady retroaktivity *in mitius*. Především namítá, že neměla být trestána za *správní delikt* provozovatele vozidla, neboť ke dni rozhodování žalovaného již taková skutková podstata neexistovala. Dále tvrdí, že použití pozdější úpravy by pro ni bylo příznivější, neboť projednání přestupku je pro obviněného z procesního i hmotněprávního hlediska výhodnější, než projednání správního deliktu. Obdobným souborem námitek se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudcích ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49, ze dne 22. 8. 2019, č. j. 9 As 69/2018-58, či ze dne 31. 1. 2020, č. j. 4 As 74/2018-38. V rozsudku č. j. 9 As 69/2018-58, s odkazem na svoji dřívější judikaturu konstatoval, že skutková podstata *přestupku* provozovatele vozidla je totožná se skutkovou podstatou *správního deliktu* provozovatele vozidla; zachována zůstala i objektivní odpovědnost nepodnikající fyzické osoby, jakož i výše možné sankce. Je proto nedůvodná námitka, že stěžovatelka byla sankcionována za naplnění již neexistující skutkové podstaty, neboť jednání, kterého se dopustila, bylo postihováno stejně před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky (1. 7. 2017) i po něm. Ve shodě se závěry rozsudku č. j. 9 As 69/2018-58, proto lze uzavřít, že nová právní úprava pro stěžovatelku příznivější není.

[24] S argumentací týkající se dne nabytí účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. a existence zákonného požadavku zavinění ve skutkové podstatě přestupku provozovatele vozidla se Nejvyšší správní soud vypořádal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. Z tohoto rozhodnutí se podává, že s názorem, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze. Avšak ani kdyby jej „*Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat*

tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. [...] Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“ Námitka, že žalovaný měl zkoumat zavinění stěžovatelky, je také nedůvodná, neboť zavinění jako znak přestupku (či dříve správního deliktu) provozovatele vozidla není obsaženo ani v použitém znění právní úpravy, ani v zákoně o odpovědnosti za přestupky, jehož aplikace se stěžovatelka setrvale dovolává (srov. také rozsudek č. j. 4 As 74/2018-38).

[25] V souvislosti s uplatněním zásady retroaktivity ve prospěch pachatele stěžovatelka žalovanému, potažmo krajskému soudu, vytýká, že nezohlednili § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, který upravuje mimořádné snížení výměry pokuty. Ani této námitce nelze přisvědčit. Již krajský soud zcela přílehavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, podle něhož jde o mimořádný institut; i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie proto není na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě odůvodňovaly, proč jej neaplikovaly. Okolnosti odůvodňující mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou odlišné od polehčujících okolností, které je správní orgán povinen při stanovení výměry sankce zvážit. Stěžovatelka v průběhu správního řízení žádné z těchto okolností předpokládaných v § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky neuvedla, její aktivita v řízení před městským úřadem spočívala toliko v tom, že označila řidiče, kterým nebylo možné doručovat; proti rozhodnutí městského úřadu pak podala blanketní odvolání. Lze proto souhlasit s krajským soudem, že z obsahu správního spisu se nepodávaly žádné okolnosti odůvodňující mimořádné snížení výměry pokuty. Domnívá-li se stěžovatelka, že důvodem pro aplikaci § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je (již jen) neexistence přitěžujících okolností, postačí odkázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49, podle něhož tyto okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce (srov. též bod [43] rozsudku č. j. 4 As 74/2018-38).

[26] Námitka stěžovatelky, že rozhodování o sankci podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni spáchání deliktního jednání pro ni bylo méně výhodné, než právní úprava sankcí ke dni rozhodování žalovaného, kdy se sankce za přestupek provozovatele vozidla upravená v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu („pokutu lze uložit“) lišila oproti dřívější formulaci § 125f odst. 3 téhož zákona („se uloží pokuta“), je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatelka nevznesla v řízení před krajským soudem, ačkoli jí v tom nic nebránilo.

[27] Ve druhém okruhu námitek stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že nebylo pochybením městského úřadu, pokud ve výroku svého rozhodnutí neuvedl odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého byla stěžovatelce udělena pokuta. I tato výtka byla judikaturou kasačního soudu vyčerpávajícím způsobem vypořádána. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, musí být výrok rozhodnutí o správním deliktu „formulován tak, aby z něho bylo patrné, jakého správního deliktu (skutekové podstaty) se pachatel dopustil a podle jakého ustanovení právního předpisu mu byla stanovena správní sankce“. V rozsudku ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018-57, pak zdejší soud vyslovil závěr, že nevidí nejmenší důvod pro to, „aby v rámci výroku o trestu správní orgány výslovně odkazovaly na obecné ustanovení [§ 125e odst. 2 zákona o silničním provozu] obsahující výčet kritérií, ke nimž se má při výměře pokuty přiblížit“; ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 As 206/2019-28. Výčet těchto kritérií (a odkaz na citované ustanovení) má být součástí odůvodnění rozhodnutí; této povinnosti prvoinstanční správní orgán dostal. Uvedená námitka je proto taktéž nedůvodná.

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani třetí skupinu námitek, kterými stěžovatelka zpochybňuje, že by se v jejím případě nemělo jednat o trvajících nebo pokračujících delikt. Předně je třeba uvést, že není pravdivé tvrzení stěžovatelky, že krajský soud označil předmětné námitky za účelové. Taková formulace se ve vztahu k její žalobní argumentaci nikde v napadeném rozsudku nevyskytuje. V bodu 59. rozsudku krajský soud pouze konfrontoval procesní obranu stěžovatelky ve správním řízení s jejími žalobními námitkami; dospěl přitom k závěru, že předmětné námitky jsou vyvráceny mimo jiné tím, že v řízení před městským úřadem označila jako pachatele dva různé řidiče.

[29] Problematikou pokračujícího a trvajících deliktu na půdorysu totožných námitek jako v nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud obsáhle zabýval v rozsudku ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2019-40, v němž posuzoval obdobný případ překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obcích Choustníkovo Hradiště a Vlčkovice, a to ve čtyřech případech během jediného dne, u tří z nich dokonce v rozmezí několika minut. Stejně jako v případě stěžovatelky byla i ve věci souzené šestým senátem dovozena objektivní odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Z rozsudku se podává, že „*z pouhé mnohosti skutků a případně blízké časové souvislosti nelze dovozovat naplnění všech znaků pokračujícího správního deliktu, a to konkrétně jednotného záměru. [...] Stěžovatel v tomto směru v průběhu správního řízení ničeho nenamítal a neuváděl, přičemž z obsahu správního spisu rovněž jakkoli nevyplývá, že by stěžovatel měl jednotný záměr vést jednotlivé dílčí útoky k naplnění skutkové podstaty téhož správního deliktu, tedy že by se stejným záměrem porušoval svou povinnost zabránit, aby konkrétní řidiči porušovali zákon o silničním provozu, resp. že by je přímo k takovému protiprávnímu jednání naváděl.*“ Tyto závěry lze beze zbytku vztáhnout i na nyní projednávanou věc, neboť ani stěžovatelka ve správním řízení žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly závěru o spáchání pokračujícího deliktu, netvrdila. Jakýkoli záměr skutečného řidiče (či řidičů), který se v projednávané věci skutečně dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je přitom irelevantní, neboť stěžovatelka nebyla trestána jako řidič předmětného vozidla za „rychlou jízdu“, ale jako provozovatel motorového vozidla, který nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Záměry třetí osoby (řidiče motorového vozidla) nelze s ohledem na zásadu individuální odpovědnosti přičítat při posuzování naplnění znaků pokračování jiné osobě (stěžovatelce), vystupující zde v pozici provozovatele motorového vozidla (srov. bod [12] rozsudku č. j. 6 As 379/2019-40).

[30] Ve čtvrté skupině námitek stěžovatelka krajskému soud vytyká nesprávný výklad pojmu „*obec*“ ve smyslu zákona o silničním provozu a neprovedení důkazu mapou měřeného úseku. Interpretací uvedeného pojmu a otázkou, zda je pro rychlostní limit v obci rozhodující existence zástavby, se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudcích ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017-26, ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018-40, ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019-41, či ze dne 28. 1. 2020, č. j. 1 As 357/2019-36. Postačí proto stručně uvést, že správní orgány, jakož i správní soud, jsou zásadně vázány místní úpravou provedenou příslušným opatřením obecné povahy (dopravní značkou) a jsou povinny z tohoto dopravního značení vycházet. V řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla týkajícího se překročení nejvyšší dovolené rychlosti tak není nutno zabývat se tím, zda je dané území územím reálně zastavěným či nikoli, důležitá je pouze skutečnost, že je rozhodné území obce osazeno dopravní značkou. Správní orgány přitom nejsou povinny do správního spisu zakládat důkazy o existenci těchto značek, ale je to naopak obviněný ze správního deliktu, respektive přestupku, kdo je v řízení povinen předložit takové důkazy, jimiž svá tvrzení, že se řidič vozidla pohyboval v území neoznačeném značkami, doloží (viz bod [21] rozsudku č. j. 6 As 53/2019-41).

[31] Stěžovatelce lze toliko přisvědčit v tom, že krajský soud neprovedl jí navrhovaný důkaz mapou měřeného úseku v obci Choustníkovo Hradiště, aniž by pro to uvedl důvody. Toto dílčí pochybení však nemělo vliv na zákonnost jeho rozsudku, neboť, jak již bylo výše uvedeno, existence zástavby není pro povinnost dodržovat v obci maximální dovolenou rychlost 50 km/h relevantní. Osazení předmětného úseku dopravními značkami IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce“ pak z navrženého důkazního prostředku nevyplývá. Krajský soud proto nepochybil, pokud uzavřel, že stěžovatelka své tvrzení, že celý měřený úsek neprobíhal územím obce, nijak nedoložila.

[32] Lze tak uzavřít, že není naplněn ani kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[33] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[34] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu